

תלמודו בידו

דף כח עמוד א

א] כמה זמן ראוי לבכות על המת ?

ב] כיצד נדרש "בכו בכו להולך, כי לא ישוב עוד וראה את ארץ מולדתו" ?

ג] האם מניחים מטותיהן של נשים מתות ברחבה של עיר ?

ד] מה טיבה של מיתה פתאומית או לאחר מחלה ?

ה] באיזה גיל מת אדם החייב כרת או מיתה בידי שמים ?

א] שלשה ימים לבכי. ובהמשך השבעה יש להספיד אך אין לבכות.

ועד השלמת השלשים, אבל אסור בגיהוץ ובתספורת.

ואין להתאבל יותר, כי אין ראוי להיות רחמן יותר מהקב"ה שהמיתו.

שכל המתאבל על מתו יותר מדי, עתיד לבכות על קרוב אחר שימות.

ב] רב יהודה: יש לבכות על מי שהולך מן העולם בלא בנים.

רב הונא: רמז למי שעבר עבירה ושנה בה, ש"לא ישוב" כיון שנעשית לו כהיתר.

ג] נהרדעי: מניחים משום כבודה, מלבד יולדת שמתה כיון ששופעת דם.

ר' אלעזר: אין מניחים. כיון שצריך לקבורה סמוך למיתה בלא שהיות.

ד] פתאום בלא מחלה: זו היא מיתה חטופה. ואם הנפטר לא הגיע לגיל שמונים, זהו בכלל "כרת דיומי". אך לאחר גיל שמונים זו מיתה נשיקה.

חלה יום אחד ומת: זו היא מיתה דחופה. ולר' חנניא בן גמליאל, זו מיתה מגיפה.

חלה שני ימים ומת: זו היא מיתה דחוייה.

שלשה ימים ומת: זו מיתה גערה.

ארבעה ימים ומת: זו היא מיתה נזיפה.

חמשה ימים ומת: זו היא מיתה כל אדם.

ה] כרת: מת בין גיל חמישים לששים. מיתה בידי שמים: מת בגיל ששים.